

ရှင်မိထယ်

မနွေးထွေးသောရင်ခွင်

L လင်

ရင်ထဲမှာ ...

မှိုင်းနေတဲ့ မိုးကောင်းကင်က

တိမ်လိပ်တွေလို ဝေသီ မှုန်မှိုင်းခဲ့ရပေမဲ့ ...

လူတစ်ယောက်ကို ချစ်တတ်လာခဲ့ပြီ ဆိုရင်

ကောင်းကင်က တိမ်လိပ်ကြီး ပြိုကျသလို

မစဲဘဲ သွန်းသွန်းဖြိုးလျက်...

ရင်ထဲက အချစ်မိုးကြီးကလည်း

အမှန်းဓာတ်ခံအား ဘယ်လောက် ကောင်းကောင်း

ချစ်သည့်သူ တစ်ယောက်အပေါ်

သည်းခနဲ မည်းခနဲ

သွန်းသွန်းဖြိုးလို့ ပါပဲ...။

(၁)

နေနှစ်စင်းလို လက်လက် ထနေသည့် မျက်ဝန်း နှစ်စုံထဲမှာ ပျော်ဝင် ကူးခပ် နေကြသည့် မနာလိုရိပ်များ ကတော့ ကလေးအရွယ်နှင့် မလိုက် အောင် ပျင်းလွန်း စားလွန်းတာကို အဲဒီကလေး နှစ်ယောက်စလုံး နားလည် အသိအမှတ် ပြုခဲ့ ကြလေသည်။ ။

သူတို့ နှလုံးသားထဲမှာ ယုံကြည်ထားသည့် အရာကလည်း သူတို့ နှစ်ယောက်သည် ချစ်ခင် ကြင်နာခြင်း၊ မေတ္တာထားခြင်း မရှိဘဲ (အမုန်းတွေနဲ့ ပြိုင်လိုက်၊ တစ်ယောက် နိမ့်ကွက်ကို တစ်ယောက် ထိုးနှက်လိုက်နှင့်) ပဲ စိတ်အာရုံမှာ ကြီးစိုး မှတ်သား ထားခဲ့ကြသည်။ ။

ဒီမှတ်သားမှုတွေ ဖြစ်ပွားခဲ့တာ ကလည်း ခေါင်းရင်းအိမ်နဲ့ ခြေရင်းအိမ် အပြိုင်အဆိုင် ကြီးကြသည့် စီးပွားပြိုင်ဘက် မိဘတွေရဲ့ ဖန်တီးမှုကြောင့်ပင်။ ဆယ်ကျော်သက် အရွယ် ကလေးတွေ အရွယ်နှင့် မမျှအောင် လူကြီးလေးတွေလို ပြိုင်ဘက်တွေ ဖြစ်သွားခဲ့ကြခြင်း ဖြစ်သည်။ ။

(မိဘက သင်လက်တစ်ခုဟု ပြောရမလား မသိ) ကိုးတန်း ကျောင်းသူလေး မယ်သမိန်မှာ ခြေရင်းအိမ်က နေစက္ကကို ဘယ်လိုမှ ကြည့်လို့ မရအောင်ကိုပင် မျက်မှန်း ကျိုးနေရပြီ ဖြစ်သည်။ ။

မယ်သမိန် မျက်မှန်းကျိုးဆို ကျိုးစရာ ကောင်းလောက်အောင် နေစက္ကဆိုတဲ့ ကောင်လေးကလည်း ယောက်ျားလေး တစ်ယောက်ဖြစ်ပြီး မယ့်ကို အန်တုကာ တက်ပြိုင်ခဲ့တာ ဖြစ်သည်။ ။

ယုတ်ဆွအဆုံး ပြိုင်စရာ လုံးဝ မရှိခဲ့ရင်တောင် မယ် စီးတဲ့ ဖိနပ် အမျိုးအစားကို လိုက်ပြီး ပြိုင်စီး တတ်သူဖြစ်သည်။ ။

အဲဒီနေ့က သူစီးလာသည့် မယ်နှင့် အမျိုးအစားတူ ဖိနပ်ကလေးကို ကြည့်ပြီး မယ်က မျက်နှာလေးကို မဲ့ရှုံ့ကာ နှုတ်ခမ်းလေးကို ညာဘက် နားထင်စပ် ပြေးချိတ် သွားအောင် မဲ့ပစ်လိုက်ပြီး ကျောင်းသူ ကျောင်း သားတွေ ကြားမှာ ပင် လက်ညှိုးထိုး ကရော် ပစ်လိုက်တော့သည်။ ။

"ဟေး ... ဟေး ... ရှက်ပါတယ်၊ ကရော် ... ကရော် ... ငါစီးတဲ့ ဖိနပ် အမျိုးအစားလည်း လိုက်စီး၊ ငါဆောင်းတဲ့ ဦးထုပ်လည်း လိုက်ဆောင်း၊ ငါဝတ်တဲ့ အင်္ကျီလက်ရှည် ဂျင်းတွေလည်း ဆင်တူလိုက်ဝတ်နဲ့ ၊ ယောက်ျားလေး ဖြစ်ပြီး အရှက်မရှိ လိုက်ပြိုင်တယ်၊ ဟင်း ဟင်း ... ဟေ့ ... နေ့စက္က၊ နင် ... ငါ ဂါဝန်ဝတ်လာရင် နင်ပါ ဂါဝန် လိုက်ဝတ်မှာ လား ... ဟေ့ ... ဟားဟား"

မယ် ... ကရော်ထိုး သရော်လိုက်တာကို ရှက်မျက်နှာ ရဲရဲကြီးနှင့် ဘာမှ ပြန်မပြောနိုင်ဘဲ မျက်လုံး အပြူးသားကြီး စိုက်ကြည့် လာသည့် ကောင်လေးကို မယ်က အနိုင်ပိုင်းကာ ဆံပင်ဝဲဝဲလေးတွေ ခါခနဲ လွင့်ထွက်သွားအောင် ခါပြီး သူ့ကို ပခုံးတွန့်လျက် ကျောခိုင်း ပစ်လိုက်သည်။ ။

ပြောချင်ရာပြောပြီး သွားခဲ့ပြီ ဆိုတော့ စိတ်ထဲမှာ အကျေနပ်ကြီး ကျေနပ်သွားရ ပါတော့သည်။ ။

အိမ်ပြန်ရောက်တော့ ထိုကောင်လေး အကြောင်းကို မေမေနှင့် သရော်လို့ မဆုံးတော့ချေ။ ။

"မေမေ့ကို တစ်ဖက်ခြံက အိမ်မြှောင် အကြောင်း ပြောရဦးမယ်၊ ဒီ ကောင်လေး တော်တော် မလိုတာပဲ သူ ဒီနေ့ လိုက်စီးတယ်၊ မယ် ဖိနပ် အသစ် စီးတာကို သူ လိုက်ချောင်းနေတာ၊ ပြိုင်လိုက်တာ မေမေရယ် ...

အံ့ဩပါရဲ့ "

"ဟေ ... ဟုတ်လား၊ ပြိုင်စရာမရှိ ပြိုင်စရာရှားလို့ ၊ အေး ဟုတ်တယ်၊ သူတို့ က မျိုးနဲ့ ရိုးနဲ့ ပြိုင်တာ၊ အဟင်း ဟင်း...ကြည့်ရ သေးတာပေါ့၊ သူတို့ ဘယ်လောက် လိုက်ပြိုင်နိုင်မလဲ ဆိုတာ၊ ဟန်မေထွန်းတို့ က သိန်းပေါင်းများစွာ ပိုင်ဆိုင်တဲ့ ကုမ္ပဏီကြီးကို ကိုယ်ပိုင် ဦးစီးနေတဲ့ မိန်းမပဲ နောကျေလို့ ၊ ဒီမှာ သမီး၊ ဖိနပ်ရော ဦးထုပ်ရော နှစ်ရက်တစ်ခါ မေမေ ပြောင်းဆင်ပေးမယ်"

ပြောသည့် အတိုင်းပင် မေမေက မယ့်ကို နှစ်ရက် တစ်ခါ အလွန် အဆင့်မီ ဈေးကြီးသော ဖိနပ်၊ ဦးထုပ်၊ အင်္ကျီတို့ ကို တစ်မျိုးပြီး တစ်မျိုး မရိုးနိုင်အောင် ပြောင်းဆင်လိုက် သည် တွင် သူတို့ ဘက်က လုံးဝ လိုက်မမီတော့ဘဲ လက်မြောက် အရှုံးပေး လိုက်တော့သည် ။

အဲဒီလို လက်မြောက် အရှုံးပေး လိုက်ပေမဲ့ စိတ်ဓာတ်က မနာလို စိတ် ပြင်းကာ မယ့်ကို မျက်စောင်းလေး ခဲခဲပြီး ကြည့်တတ် သေးသည့် ကောင်လေးကို မယ်က မထိတထိကလေး ပြီးစစ နှုတ်ဆက်သလို ရီလိုက်ပြန်သည် ။

"နေစက္က ဘာကြည့်တာလဲ"

မယ့်ရဲ့ ပြုံးစိစိ အမေးကို နေစက္ကက နှုတ်ခမ်းလေး စုချွန်ပြီး ခပ်ပြတ်ပြတ် ပြောလာ ခဲ့လေသည် ။

"ငါ့ဘာသာ ဘာကြည့်ကြည့်၊ နင့်အကြောင်း မပါဘူး"

"အဟက် ... ပြီးနေတာပဲ၊ ကိုယ့်ဟာနဲ့ ကိုယ်လေ"

မယ်က မထိတထိရီပြီး သူ့အရှေ့မှာ စင်းလုံးချော စတိုင်လေးဖြင့် လက်နှစ်ဖက်ပိုက် မတ်တတ် ရပ်လိုက်သည် ။

အဲဒီနောက် နေစက္ကနှင့် ပခုံးချင်းယှဉ်ပြီး နေစက္က မျက်နှာလေးကို ဘေးတိုက် မျက်လုံးလေး စွေကြည့်ကာ သူစီးထားသည့် ဖိနပ်ကလေးကို လက်ညှိုးညွှန်ပြီး ...

"အလို ... ငါ ဖိနပ် နှစ်ရက်တစ်ခါ ပြောင်းစီးတာကို လိုက်ပြောင်း မစီးနိုင်တော့ဘူး ထင်ပါရဲ့ ၊ အဟင်း ... ငါ့ဖိနပ်ကို အားကျတဲ့ မျက်လုံးကြီးတွေနဲ့ ပြူးကြည့် နေလိုက်တာ၊ မျက်လုံးကြီး ကျွတ်ထွက် မတတ်ဘဲ၊ သိပ်တစ်လုံးဆင့် ချိုင့်ဆန်တာပဲ"

"ဟင်"

"ဟင်"ခနဲ မြည်သွားသည် အထိ မခံချင်စိတ် သီးသွားသည့် နေစက္ကကို မယ်က အနိုင်ပိုင်းပြီး သာသာ ထိုးထိုးလေးပင် ကျောခိုင်းကာ လာကြိုသည့် Landcruiser ကြီးပေါ် ငြိမ်ငြိမ်ကြီး စီးလိုက်ပါ သွားတော့သည် ။

အဲဒီနောက် ...

အနောက်မှာ ကိုးရီးကားရား ကျန်ခဲ့သည့် နေစက္ကကို နည်းနည်းမှ လှည့်မကြည့်တော့ဘဲ ရှေ့တူရူကိုသာ ရင်ကလေးကော့၊ လက်ကလေး ပိုက်ကာ မျက်နှာကလေး ပင့်လျက် သူ့ကို ပြောခဲ့သည့် စကားတွေအတွက် အကျေနပ်ကြီး ကျေနပ် သွားရပါတော့သည် ။

သည် ကနေ့မှာ တော့ ပြဿနာ တစ်ခုက မယ့်ထံသို့ ဆိုက်ဆိုက် မြိုက်မြိုက် ရောက်ရှိ လာရပြန်ပြီ။

"ဘုတ်"ခနဲ မယ့် ထိုင်ခုံအောက်သို့ ပြုတ်ကျလာသည့် ဦးထုပ်ကလေး ကို ဘယ်သူ့ ဦးထုပ်မှန်း မသိခင်မှာ ပဲ ဘေးတစ်ဖက်မှ စီခနဲ ထွက်လာ သည့် ရန်ပွဲက မယ့်မျက်လုံး ဝိုင်းဝိုင်း ကလေးတွေကို ပိုပြီး ဝိုင်းစက် သွားအောင် အံ့ဩ ပြူးကျယ် သွားရသည် ။

"ညီထွေး ... မင်းထွန်း... မင်းတို့ နှစ်ယောက်စလုံးကို ဆရာမ ဒေါ် ထင်မေကျော်နဲ့ တိုင်မယ်၊ စိတ်ကောင်းမရှိတဲ့ အလေကောင်တွေ"

လက်သီး လက်မောင်းတန်းပြီး ဒေါသ ခေါင်ခိုက်နေသည့် နေစက္က ကို မြင်လိုက်တာနှင့် မယ့်ထိုင်ခုံ အောက်ကို ပစ်ကျလာသည့် ဂျင်းဦးထုပ် ကလေး ဆိုတာ အဖြေ ရသွားခဲ့သည် ။

အဲဒီတော့မှ မယ်ကလည်း မယ့်ခြေထောက်နဲ့ နီးနီးကလေး ရှိနေသ ည့် သူ့ဂျင်းဦးထုပ် ကလေးကို အရသာရှိရှိ စိုက်ကြည့်ပြီး ခြေထောက် က လေးကို နည်းနည်းမှ မရွှေ့ဘဲ ဒီအတိုင်း ရင်ကလေးကော့ လက်ကလေး ပိုက်ထားလိုက်သည် ။

သိပ်မကြာခင်မှာ ပဲ အတန်းထဲသို့ သူနှင့်အတူ ဆရာမ ဒေါ်ထင်မေ ကျော် အတူဝင်လာခဲ့ပြီး ဆရာမက လက်ထဲက ကြိမ်လုံးနှင့် စားပွဲကို တ ဖြန်းဖြန်းချကာ ...

"ညီထွေး ... မင်းထွန်း ... ကဲ ... မင်းတို့ မှာ အပြစ်ရှိရင် လက်ပိုက် မတ်တတ် ရပ်လိုက်ကြ"

"ဟို ...ဆရာမ ... သား ... သားတို့ မှာ အပြစ် မရှိကြပါဘူး"

"ဘာအပြစ် မရှိရမှာ လဲ၊ မင်းတို့ ငါ့ဦးထုတ်ကို ဟိုကောင်မလေး ခုံအောက် မရောက် ရောက်အောင် ပစ်ချတာ ဒါ အပြစ်မရှိဘူးလား"

"ဒါ အပြစ်မှ မဟုတ်တာ"

"ဟာ ... ဘာဆိုလဲ၊ မင်း ... မင်းတို့ လူစကားပြော"

"ကဲ ... ကဲ ... သားတို့ အချင်းချင်း စကြ နောက်ကြတာပဲ၊ သားလေး နေကလည်း ညီထွေးတို့ မင်းထွန်းတို့ ကို ခွင့်လွှတ်လိုက၊ ညီထွေး ... မင်းက မယ်သမိန့်ခုံအောက် ကျသွားတဲ့ နေစက္က ဦးထုပ်ကို ပြန်ကောက်ပေးပြီး မင်းတို့ နှစ်ယောက်စလုံး နေစက္ကကို မှားပါတယ်လို့ တောင်းပန်လိုက်ကြ"

ဆရာမစကား အဆုံးမှာ အတန်းသူ အတန်းသား အားလုံး ငြိမ်သက် တိတ်ဆိတ် သွားကြသည်။ ။

သူတို့ စိတ်ထဲမှာ စိတ်ကစားသည့် အပျိုပေါက် လူပျိုပေါက်အရွယ် (ကိုးတန်း ကျောင်းသား နေနှင့် ကိုးတန်းကျောင်းသူ မယ်) ကို တိတ်တဆိတ် ဝေဖန် ကဲ့ရဲ့ နေကြသည် လားမသိ။

တစ်တန်းလုံး တိတ်ဆိတ် ငြိမ်ကျ သွားချိန်မှာ ပဲ နေစက္ကရဲ့ အော်ဂလယ်သံကြီးက စီးခနဲ ရွဲရွဲ ... ရွဲရွဲ ထွက်လာ ခဲ့တော့သည်။ ။

"ဆရာမ ... ကျွန်တော် မယ်သမိန့် ခုံအောက်ကျသွားတဲ့ ဦးထုပ်ကို ပြန်မယူနိုင်တော့ဘူး၊ သူတို့ ကြောင့် ဖြစ်ခဲ့တဲ့ ကိစ္စကို သူတို့ ပဲ အဲဒီဦးထုပ်ကို ပြန်ယူလိုက်၊ ကျွန်တော့်ကို ဦးထုပ်အသစ် အစားတစ်လုံး ပြန်ဝယ်ပေးပါ၊ ကျွန်တော့်ဦးထုပ် တန်ဖိုးက တစ်သောင်းကျပါတယ် ဆရာမ"

"ဟား ဟား ... တစ်သောင်းတဲ့ ရယ်စရာကြီး"

"ဟင်"

မယ် အမှတ်တမဲ့ ထရယ်ပြီးမှ တစ်တန်းလုံး ငြိမ်ကျသွားတာကို သိလိုက်ရသဖြင့် မျက်လွှာကလေးချပြီး နှုတ်ခမ်းကလေးကို ခပ်ဖွဖွဖိကိုက်လိုက်သည်။ ။

ဆရာမကတော့ မယ့်ကို ဘယ်လိုထင်မည် မသိ။ အတွေးတောင် မဆုံးလိုက်ရချေ။

ဆရာမ အပြစ်တင်သံက မယ့်နှလုံးသားလေးကို လှိုက်ခနဲ ဝမ်းပန်းတနည်း ခံစားလိုက် ရတော့သည်။ ။

"ဟင် ... မယ်သမိန် သမီး ဘယ်လို ရယ်လိုက်တာလဲ။ ကျောင်းသူတစ်ယောက် ရယ်သံဟာ ကြမ်းလှချည်လား"

"ဟင်"

မယ့်မျက်နှာလေး ပန်းသွေးရောင် ပြေးသွားသည့်အထိ အရှက်ရသွားချိန်မှာ နေစက္ကကတော့ မယ့်ရဲ့ ရှုံးနိမ့်မှုကို ကောင်းကောင်း ကြီးကျေနပ် နေလိမ့်မည် ထင်ပါသည်။ ။

ထင်သည့် အတိုင်းပင် တစ်ချက် လှစ်ခနဲ ခိုးကြည့်လိုက်တော့ နေစက္ကက မျက်လုံးတွေ ပြုံးပြီး သူ့ခုံကလေးကို ပေတံကလေးနှင့် တဒေါက်ဒေါက် ခေါက်ကာ ကျေနပ်ပြနေတာကို သူမက တစ်ချက် မဲ့မဲ့ကြည့်ပြီး၊ ဆရာမကို ဆတ်ခနဲ ခေါင်းမော့ ကြည့်လိုက်ကာ ...

"ဟုတ်ကဲ့ ... မယ့်ရယ်သံ ကျယ်သွားတာကို ခွင့်လွှတ်ပါ ဆရာမ၊ နေစက္ကရဲ့ ဦးထုပ်က တစ်သောင်း မတန်ဘူး ဆိုတာ သိလို့ ပါ ဆရာမ၊ သူက မယ့်ဦးထုပ်နဲ့ ဆင်တူ လိုက်လိုက် ပြိုင်ပြီး ဆောင်းနေကျမို့ သိတာပါ။ ဦးထုပ်တန်ဖိုးက ငါးထောင်ပဲ ရှိပါတယ် ဆရာမ၊ နေစက္က တမင် အမြတ်တင်လိုက်တာကို သိလို့ ရယ်လိုက်တာပါ ဆရာမ"

တစ်တန်းလုံး တိတ်ဆိတ် ငြိမ်သက် သွားကြပြီး နေ့စက္ကကို အထင် သေးသည့် မျက်လုံးတွေနှင့် ဝိုင်းကြည့် လိုက်ကြသည်။ ။

အဲဒီအချိန်မှာ နေ့စက္ကရဲ့ အသံရွဲ့ရွဲ့ကြီးက ကျယ်ကျယ် လောင်လောင် ထွက်လာခဲ့သည်။ ။

" မဟုတ်ဘူး ... မဟုတ်ဘူး ဆရာမ၊ ကျွန်တော် ဘယ်တော့မှ သူတစ်ပါးကို မဟုတ်မမှန်တာ မပြောဘူး၊ မေမေက ကျွန်တော့်ကို ဦးထုပ်တန်ဖိုး တစ်သောင်းကျတယ် ပြောထားလို့ ပါ။"

ခုံပေါ်မှာ လက်သီးကို တင်းတင်းဆုပ်ပြီး ငိုသံ ဗလုံးဗထွေးနှင့် ပြော လိုက်သော နေ့စက္ကကို မယ် မထိတထိ ပြုံးကြည့် လိုက်မိသည်။ ။

"နေ့စက္က ... အေး ... အဲဒါဆိုရင် နင့်အမေ နင့်ကိုကပ်ပြီး ကြွားလုံး ထုတ် လိုက်တာပဲ၊ ဦးထုပ်ရဲ့ တန်ဖိုးက ငါးထောင် အမှန်ပဲ၊ မယုံရင် ဆိုင်မှာ ဦးထုပ် အမျိုးအစားပြပြီး မေးကြည့်။"

"တော်ကြတော့ နေ့စက္ကနဲ့ မယ်သမိန်၊ ကျောင်းသူ ကျောင်းသား အချင်းချင်း ရန်မဖြစ်ရဘူး။"

ဆရာမရဲ့ ဟန့်တား စကားကြောင့် နှစ်ယောက်သား ငြိမ်သက် သွား ကြသလို တစ်တန်းလုံးလည်း တိတ်ဆိတ် ငြိမ်သက် သွားတော့သည်။ ။

အဲဒီ အချိန်မှာ ...

ဆရာမက အပြစ်ရှိကြသည့် ညီထွေးနှင့် မင်းထွန်းတို့ နှစ်ယောက်စ လုံးကို ဦးထုပ်တစ်လုံး မျှဝယ်ခိုင်းလိုက်ပြီး၊ ကြိမ်လုံးနှင့် သုံးချက်ရိုက် ဆုံးမလိုက်သည်။ ။ ဒီအချိန်မှာ မယ်ကတော့ ကြိမ်လုံးဒဏ်ကြောင့် ခါး လေး ကော့ကျသွားသည့် ညီထွေးတို့ ကို အရသာရှိရှိ စိုက်ကြည့်နေသည့် သူ့ကို စိန်ခေါ်သည့် အပြုံးလွှလွှလေးနှင့် စိုက်ကြည့် လိုက်ပါသည်။ ။

အဲဒီအချိန်နဲ့ တစ်ပြိုင်နက် ...

သူကလည်း မယ်နှင့်အပြိုင် စိုက်ကြည့်နေတာကို မယ် ရယ်ချင်လွန်း
လို့ နှုတ်ခမ်းလေးကို ဖိကိုက်ထားလိုက်မိသည်။ ။

(၂)

ကိုးတန်း ကျောင်းသားဘဝကို ကျော်ဖြတ်ပြီး ဆယ်တန်းအရွယ် လူပျို အပျို အခြေကိုင်တတ်သည့် အရွယ်ကလေးတွေ (ရင်ခုန်ကြမ်းလာ သည့်) အရွယ်ကလေးတွေ ရောက်လာ ကြတော့လည်း သူနှင့် မယ်ဟာ အမြဲတမ်း မျက်နှာချင်းဆိုင်တိုင်း မျက်စောင်းနက်နက် ထိုးခဲ့ပြီး ခြေ ဆောင့် ကျောခိုင်း ပစ်ခဲ့တာချည်းပဲ ဖြစ်ခဲ့သည်။ ။

အဲဒီလို သူ့ကို မယ်သမိန် မကြည့်ချင် လောက်အောင် မုန်းနေခဲ့ကြသ ည့် အဖြစ်ကို သူကလည်း မခံချင်စိတ် သီးကာ သူမကို ဒီကနေ့မှာ ဘယ် လို ထိုးနှက်ရမလဲ ဆိုတာကို ခူးကလေး တနှုတ်နှုတ်နှင့် အကြံထုတ်နေ ရင်းမှ လှစ်ခနဲ ပေါ်လာသည့် အကြံကလေးက လက်ခနဲ တောက်လက် သွားရသည်။ ။

ချက်ချင်း ဆိုသလိုပင် သူနှင့် ရင်းနှီးသည့် မယ်သမိန်ဘေးက ဇင်မာ့ ဆီ ခြေလှမ်း ကျယ်တွေနှင့် ဇင်မာ့ကို စပါးရောဖွဲရောနှင့် စကားဝှက် လှ ပ်လိုက်သည်။ ။

"ဇင်မာ ... နင့်ကို ငါ စကားဝှက်ခိုင်းမလို့ "

ဇင်မာ့ကို ပြောပြီး မျက်လုံးက မယ်သမိန် မျက်နှာ သွယ်သွယ်ဝင်း ဝင်း ချောချောလေးကို မမှီ တ်မသုန် စိုက်ကြည့် အကဲခတ် လိုက်တော့ မ

ယ်သမိန် သူ့အကြည့်တွေကို မျက်နှာလေး ဘေးတစ်စောင်း လုပ်ပြီး မသိမသာ လွှဲ လိုက်လေသည်။ ။

ဒါ အထာပေးတာပဲ။ (မိန်းမအထာဆိုတာ ဒါပဲနေမယ်)။

သူက မယ်သမိန် အထာကို ညက်စွာဖြင့် မယ်သမိန်ကို မျက်ခုံးပင့် မေးထိုးပြီး ဇင်မာကို လက်ကာကာ ...

"ဇင်မာ ... နင့်ရုပ်ကြီးကလည်း ဟာ၊ အသက်ဆယ့်ငါးနှစ် ပြည့်ပြီးရုံ ရှိသေးတယ်၊ အိုစာလိုက်တာ၊ အေးလေ ... စိတ်ဓာတ်က ရင့်တော့ လည်း အဘွားကြီးရုပ် ပေါက်နေတာပေါ့၊ နင့်မျက်နှာမှာ အံ့ကြိတ်ထား လို့ လား ဇင်မာ၊ မေးရိုးကြီးတွေကို ထောင်လို့ ၊ မေးခိုင်နေတာကွ၊ မေးခိုင်နေတာ"

သူမကို တည့်တည့်ကြည့်ပြီး သူ စောင်းပြောလိုက်ပေမဲ့ သူမကတော့ သူ့ကို နည်းနည်းမှ အရေးလုပ်ပြီး မော့ကြည့် မလာခဲ့ပါ။

မော့ကြည့်လာခဲ့ရင် (မော့ကြည့်ရလို့) သူမ ရှုံးမည်လို့ သတ်မှတ် ထားသည် လား မသိ။

"ကဲပါ... လာပြီ ဖောရှောရိုက်မနေနဲ့ ။ နင့်အထာလောက်တော့ ဇင်မာသက်ထွန်းတို့ က အရည်ဖျော်ဦးမယ်၊ ကဲ ... ပြော၊ ဘာစကားဝှက်လဲ၊ ငါနိုင်ရင် နင် ဘာဝယ်ပေးမလဲ၊ အလကားတော့ လေကုန်မခံနိုင်ဘူး၊ အာရုံနောက် မခံနိုင်ဘူး"

"အမယ်လေး ... ပါးစပ်ပေါက်က သေးသေးလေးနဲ့ စကားလုံး ကြီး လိုက်တာ၊ ဘယ်လေမကြီးနဲ့ ပေါင်းလို့ လဲ"

အဲဒီလို မခံချင်အောင် ပြောခဲ့တာကိုလည်း သူမက နားမပါသည့်အတိုင်း လုပ်နေတာမို့ သူက မျက်နှာလေးကို ပင့်ပြီး လေကလေးကို ဟား

ကာ ပခုံးတွန့်လျက် ဆရာကြီး အိုက်တင် ဖမ်းလိုက်သည်။ ။

သူ ဆရာကြီးအိုက်တင် ဖမ်းနေတာကို ဇင်မာက စိတ်မရှည်တော့သည့် အဆုံး ခပ်ဆောင့်ဆောင့်လေး အော်လာတော့သည်။ ။

"ဟဲ့ ... နေ၊ အစုတ်ပလုတ်ရဲ့ ဘာစကားဝှက် မေးမှာ လဲလို့ မေးနေတာကို မပြောဘူး၊ ဟွန့် ... မိန်းကလေးအတန်း ရှေ့မှာ လာပြီး အားမနာ လျှာမကျိုး အကြာကြီး ရပ်ပြီး စကား ပြောနေရတယ်လို့ "

"ဘာဖြစ်လဲ၊ သူငယ်ချင်း အချင်းချင်းပဲ ရိုးသားတဲ့ လူ မရှိန်ကြေး၊ ကဲ ... စကားများ မနေနဲ့ ၊ ငါ့ဝှက်မယ့် စကားဝှက်က အင်္ဂလိပ်စကားလုံး L စကားဝှက်၊ L နဲ့ စတဲ့ ရင်တွင်း ခံစားချက်တွေကို ဘယ်သူ ဆိုခဲ့တာလဲ ဆိုတာဟာ လွယ်ပါတယ်၊ ငါရှုံးရင် နင့်ကို ဦးထုပ် တစ်သောင်းတန် ဝယ်ပေးမယ်၊ နင်ရှုံးရင်လည်း ..."

"အောင်မယ် ... အသားလွတ် မဆော့ဘူး၊ ငါရှုံးရင်တော့ နင့်ကို တစ်သောင်းတန် ဝယ်မပေးနိုင်ပါဘူး"

"အေး ... မပေးနဲ့ ၊ နင်က လေရှုံး၊ ငါက ငွေရှုံး ထားတော့၊ ကဲ ... စတော့မယ်"

ပြောပြောဆိုဆို သူ မယ်သမိန်ကို အကဲခတ် လိုက်တော့ သူတို့ နှစ်ယောက်ကို သိသိသာသာ နားစွင့် ထားသည် ဆိုတာကို သူမရဲ့ ငြိမ်မတ်နေသည့် ကိုယ်လုံးလေးက သက်သေ ပြနေသည်။ ။

ဒါကို သူက ပြုံးပြုံးလေး ခေါင်းညိတ် ကျေနပ်နေချိန်မှာ ဇင်မာက တော့ ...

"အင်း ... အင်္ဂလိပ်စကားလုံး L စကားဝှက် L နဲ့ စတဲ့ ရင်တွင်း ခံစားချက် တေးတွေကို ဘယ်သူဆိုခဲ့တာလဲ ဆိုတော့ အဟား ... လွယ်ပါ

တယ်၊ ပိုက်ဆံ တစ်သောင်းပဲ ပေး၊ ငါ ဦးထုပ် မဆောင်းချင်ဘူး"

"အေး ... ပေးမယ်၊ နင်ပဲ မှန်ပါစေဦး"

"ပျင်းသနားတယ်၊ L လွန်းဝါရဲ့ အချစ်မျက်ဝန်း သီချင်းလေးက ငါတို့ မိန်းကလေးတွေကို Heart ထိပြီး ကြွေစေတယ်၊ ကဲ ... ဟုတ်လား"

ဇင်မာက ကွက်တိ မေးလိုက်တာကို သူက ဟက်ခနဲ ရယ်ပြီး မင်း သားစတိုင်ဖြင့် ခေါင်းခါလိုက်သည်။ ။

"No"

"နင် ဉာဏ်မများ နဲ့ နော်"

"ရော် ... မများ ပါဘူး ... ဟွန်း ... ဟွန်း"

သူ့ရယ်သံက မယ်သမိန့်ကို နားကလောသွားသည် ထင်သည်။ ။

မယ်သမိန့်က နားထဲကို လက်ညှိုးကလေးထိုး၊ ကလော်ပြီး နားကို ခပ်ခါခါလေး ယမ်းလိုက်သည်။ ။

အဲဒီ အမူအရာလေးကို သူက အသည်းယား သွားသလို ဇင်မာက တော့ နှုတ်ခမ်းလေး စေ့ပြုံးပြီး မျက်ခုံးပင့်လျက် ...

"ဒါဆို တစ်ယောက်ပဲ ကျန်တော့တယ်"

"အင်း ... ဘယ်သူလဲ၊ ပြော"

"L ဆိုင်းဇီရဲ့ မလွမ်းရဲသေးဘူး မောင်ရယ်၊ သီချင်းက မိန်းကလေး တွေ ရင်ဘတ်ထဲမှာ မျက်ရည်မိုးအိုင် ဖြစ်တယ်၊ ကဲ ... ဟုတ်တယ် မဟုတ်လား၊ သူတို့ နှစ်ဦးပဲ အင်္ဂလိပ်စကားလုံး L ရှိတာ"

"No ... No မွားတယ်၊ မွားတယ် ညီမလေး၊ ကိုကြီးပြောမယ် နား ထောင်၊ အင်္ဂလိပ်စကားလုံး L စကားဝှက် L နဲ့ စတဲ့ ရင်တွင်း ခံစားချက်

တေးတွေကို ဘယ်သူမှ ဆိုတာ မဟုတ်ဘူး ၊ ငါ ဆိုတာ"

"ဟင် ... နင်ဆိုတာ၊ နင်က ဆိုရအောင် ဘာအရာ ရောက်မှာ လဲ၊ အရပ်အဆိုကြီးပဲ ဖြစ်မှာ ပေါ့ဟာ"

"ဘာအဆို ဖြစ်ဖြစ်လေ၊ ကောင်မလေး တစ်ယောက်ရဲ့ ရင်ကိုထိရင် ငါ ကျေနပ်တယ်၊ ကဲ ... နားဆင်၊ ငါ ငြိမ့်ငြိမ့်လေး Feel သွင်းပြီး ဆိုပြမယ်"

သူက မျက်လုံး အကြည့်တွေကို တောက်လက်သွားအောင် အချဉ်ရည်ထည့်ပြီး မယ်သမိန့်မျက်နှာ တည့်တည့်လေးကို စိုက်ကြည့်ကာ ရင်ထဲကလာသည့် အသံနှင့် ...

"Life ဘဝမှာ

Look အကြည့်ချင်ဆုံး မျက်နှာလေးနဲ့

Like အနှစ်သက်ဆုံး ကောင်မလေးကို

Love ချစ်ကြည့်ချင်တယ် (ချစ်တယ်)"

လို့ ပဲ သူ ပြောလိုက်ရသေးသည် ။

"ဖြန်း"ခနဲ မြည်သွားသည့် အသံနှင့် သူ့မျက်နှာလေး လည်ထွက်သွားခဲ့သလို သူ့မျက်နှာကိုလည်း ယောင်ယမ်း ကိုင်လိုက်မိတာပဲ သူသိလိုက်ရသည် ။

အဲဒီအချိန်မှာ သူ ရှက်လွန်းလို့ ဘာတွေလုပ်ပြီး ဘာတွေပြောလိုက်မိမှန်း မသိတော့ချေ။

မျက်လုံး တစ်စုံလုံး ပြာဝေ မှူးမိုက် သွားတာကိုပဲ သတိရလိုက်သည်

ကျောင်းဆင်းဆင်းချင်းပင် နေ့လယ်က ဖြစ်ခဲ့ကြသည့်ကိစ္စနှင့် ပတ်သက်ပြီး ပြဿနာတစ်ခုနှင့် ရင်ဆိုင်လိုက် ရသည်။ ။

"ရော့ ... သမီး၊ ခြေရင်းခြံက နေ့စက္က သမီးကို စာပေးခိုင်းလိုက်တယ်"

အဆင်သင့် လာကြိုသည့် ကားပေါ်သို့ တက်ထိုင်လိုက်တာနဲ့ ကားဒရိုင်ဘာကြီးက စာရွက်ခေါက် အဖြူလေးကို ပေးလာတာမို့ မယ်က နှုတ်ခမ်းလေး ပစ်မဲ့လိုက်ပြီး ဘကြီးလက်ထဲက စာရွက်ခေါက်ကလေးကို ဆွဲယူဖတ်ကြည့်လိုက်ပါသည်။ ။

"မယ်သမိန် (မျိုးရိုးစဉ်ဆက်အလိုက် ကောက်ကျစ်စဉ်းလဲတဲ့ မယ်သမိန်) ဒီကနေ့ နင် ငါ့ကိုပါးချခဲ့တဲ့ လျော်ကြေးအတွက် ငါ့နှလုံးသားက တန်လောက်တဲ့ လျော်ကြေးကို နင့်ဆီကနေ ပြန်ယူမယ်။

မှတ်ချက် ။(ဘယ်နေ့ ဘာဖြစ်မလဲ ဆိုတာကတော့ စောင့်ကြည့်)

နေ့စက္က"

သူ့စာ အဆုံးမှာ တော့ မယ့်မျက်လုံးလေးတွေ ဒေါသဖြင့် တလက်လက် တောက်သွားကာ ဝမ်းထဲက အသံကလည်း တင်းမာသွားရသည်။ ။

"တွေ့ကြသေးတာပေါ့ နေ့စက္က၊ ဘကြီး ... ကားကို အိမ်ရောက်အော

င် မြန်မြန် မောင်းပေးပါ"

ကားဒရိုင်ဘာ အဘိုးကြီးကို မယ် အော်ပြောလိုက်ပြီး ကားတံခါးကို ဝှန်းခနဲ ပြန်ပိတ်လိုက်သည်။ ။

မယ် ကားတံခါး ပိတ်ပြီးတာနဲ့ ဝေါခနဲ ထွက်သွားသည့် ကားကြီးကို မယ်က နှေးတယ်တောင် ထင်ပြီး စိတ်မရှည်ဖြစ်ကာ ဘကြီးကို ...

"မြန်မြန်မောင်း ဘကြီး"ဆိုပြီး တဖုဖု ပြောမိသေးသည်။ ။

ဘကြီးက စိတ်ရှည်စွာ ခေါင်းညိတ်လိုက်ပေမဲ့ မယ့်ရင်ထဲမှာ တော့ ကိုယ့်ဒေါသနဲ့ မငြိမ်းဖြစ်နေခဲ့သည်။ ။

ဒီလိုပေးခဲ့သည့် သူ့စာဟာ မယ့်ကို ပေါ်ပေါ်ထင်ထင် စိန်ခေါ် ကြိမ်းဝါးလိုက်သည့် စာတစ်စောင်ပဲ ဖြစ်သည်။ ။

မယ်တို့ ကိုများ မျိုးရိုး စဉ်ဆက်အလိုက် ကောက်ကျစ် စဉ်းလဲသည် တဲ့။ ။

သူတို့ ကများ တစ်ပြန်ကြီး စွပ်စွဲလာသေးသည်။ ။

သူတို့ မိဘတွေကတော့ သူတစ်ပါး စီးပွားဖြစ်တာကို မနာလို မရှုစိမ့် နှင့် မုန်းတီးနေသူများ ဖြစ်တာကို မယ်က ဒီကနေ့မှာ တော့ အပြတ်ချဲ့ဖို့ ဆုံးဖြတ်လိုက်သည်။ ။

ဒီလို သူခိုးက လူပြန်ဟစ်လို့ ကတော့ မယ်သမိန်တို့ က ပျင်းသနား တယ်။ လက်မြှောက်ကာ တာ့တာ ခါပြလိုက်ဦးမယ်။

ဒီလို ပြန်ဆော်ချင်နေတာ ကြာပြီမို့ အိမ်ရောက်ရောက်ချင်း အပေါ် ထပ်ကို ပြေးတက်သွားပြီး ဆိုဖာပေါ် ကျောပိုးအိတ်ကလေး ဖြုတ်ချ လိုက်ကာ ဧည့်ခန်းက ဖုန်းကလေးကို ကောက်ကိုင် လိုက်တော့သည်။ ။

"တွေ့ကြသေးတာပေါ့ နေစက္ကရယ်"

လို့ လည်း ပါးစပ်က မကျေနပ် နိုင်သေးဘဲ ကြိမ်းဝါး လိုက်ပြန်သည်

။

အဲဒီအချိန်မှာ ပဲ (မယ် အလွန် မုန်းတီးနေသည့် နေစက္ကမိခင်) အသံက ဖုန်းထဲသို့ ကျယ်သရေတုံးစွာ ဝင်ရောက် လာလေခဲ့သည် ။

"ဟယ်လို"

"ကျွန်မ မယ်သမိန်ပါ ဒေါ်သစ်သစ်၊ ဒေါ်သစ်သစ်သား စိန်ခေါ်သွားတဲ့ ကိစ္စအတွက် စကားပြောချင်လို့ နေစက္ကကို တစ်ဆိတ်လောက် ခေါ်ပေးစမ်းပါ။ မခေါ်ပေးရင် စိန်ခေါ်သူ သတ္တိမရှိလို့ ပဲ"

"ကောင်းပြီ၊ အခုတင် မင်းအရွယ်နဲ့ မလိုက်အောင် မိုက်ရိုင်းပြီး ကောက်ကျစ် စဉ်းလဲတဲ့ အကြောင်းကို ငါ့သားက ပြောပြနေတာ၊ ငါ့သား စိန်ခေါ်မှုဟာ ဘယ်တော့မှ အရှုံးမရှိစေရဘူး၊ နေစက္က ... သားရေ၊ ဒီမှာ ချဉ်ဖတ် မယ်သမိန်ဖုန်း"

ဟင် ...

မယ့်ကိုများ သူတို့ က ချဉ်ဖတ်မယ်သမိန်လို့ ကင်ပွန်း တပ်ထားတာ။ တောက် ... စိတ်ထင်တိုင်း သောင်းကျန်းပစ်ရင် ဒေါ်ဟန်မေထွန်း သမီး မိုက်ရိုင်းတယ် ဖြစ်ဦးမယ်။

ကျွတ် ... အခံရခက်လိုက်တာ။

မယ့်ရင်ထဲမှာ ဘယ်လို အခံရခက်သည့် အခံရခက်မှုကြီး ဖြတ်ပြေးစီးဆင်းသွားချိန်မှာ မယ် အလွန်မုန်းလှသည့် အသံကလေးက ဖုန်းထဲက နေ ခပ်စီးစီး ထွက်ပေါ် လာခဲ့လေသည် ။

"ငါ စိန်ခေါ်ခဲ့တာဟာ နင့်ကို အနိုင်ရဖို့ ပဲ။ နင့်ကို အရှုံးပေးဖို့ မဟုတ်ဘူး မယ်သမိန်၊ နင်က ငါ့ကို နိုင်အောင် ပြိုင်နိုင်မလား၊ ငါကပဲ နင့်ကို နိုင်အောင် ပြိုင်နိုင်မလား စောင့်ကြည့်ရသေးတာပေါ့။ တစ်ချိန်မှာ လယ်ပြင် ဆင်သွားသလို ထင်ရှားမှာ ပါ"

"အိုကေ ... ဆင်သွားမယ့်အချိန်ကို စောင့်ကြည့် ရတာပေါ့၊ နေစက္က ... ဒီမှာ နင်ပြောခဲ့တဲ့ စာထဲက မျိုးရိုးစဉ်ဆက် အလိုက် ကောက်ကျစ် စဉ်းလဲတယ်ဆိုတာ ငါတို့ မိသားစု မဟုတ်ဘူး ၊ နင်တို့ မိသားစု၊ နင်တို့ သာ မျိုးရိုး စဉ်ဆက်အလိုက် ငါ့မိဘတွေအပေါ် မလိုတမာဖြစ်လို့ အားမရလို့ နင့်လက်ထက်မှာ ထပ်ပြီး ပြိုင်ခိုင်းသေးတယ်လေ၊ ဖိနပ်စီးတာ ပြိုင်တာ၊ ဦးထုပ်ဆောင်းတာ ပြိုင်တာ၊ အင်္ကျီအဝတ်အစား ဝတ်တာက အစ လိုက်ပြိုင်ကြတဲ့ နင်တို့ သာ ကောက်ကျစ် စဉ်းလဲတဲ့ မြေခွေးတွေ"

မယ်က ပြောရင်းနှင့် မောသွားတာမို့ စားပွဲပေါ်က အဆင်သင့် တင်ထားရသည့် ရေသန့်ဘူးလေးကို တဝှပ်ဝှပ် မော့ချ ပစ်လိုက်သည် ။

အတန်ကြာမှ အသက်ပင့်ရှူပြီး မျက်ကြောလေးစင်းပစ်လိုက်ကာ အနိုင်ရလေသံနှင့် ...

"ရှက်စရာ အကောင်းဆုံး ကတော့ နင်တို့ မိဘတွေ မနိုင်ဘဲနဲ့ ပြိုင်တဲ့ ကုမ္ပဏီ အမည်တပ် ဆယ့်ငါးပေရုံးခန်း ကျဉ်းကျဉ်းလေးပဲ၊ ကုမ္ပဏီဆိုပြီး နာမည်တပ်ပြီး ငါတို့ ကုမ္ပဏီကြီးကို ပြိုင်ဆိုင်ခဲ့တာ မရှက်ဘူးလားဟင်၊ ရှက်တက်မယ်ဆိုရင် သိပ်ရှက်စရာ ကောင်းတယ် နေစက္က ..."

"နင်တို့ ဟာ မျိုးရိုးစဉ်ဆက် လိုက်မမိမှန်း သိသိကြီးနဲ့ လိုက်မနာလိုပြီး အန်တုနေတာ ဖားတု ခရုခုန်တော့ ခရုပဲ ဖင်ကျိုးတာပေါ့၊ ဒီမှာ နင်နားလည်ထားဖို့ က နင်တို့ ဘယ်လောက်ပြိုင်ပြိုင် မြေခွေးက မြေခွေးပဲ၊

မြေခွေးကနေ ခြင်္သေ့ဖြစ်ချင်လို့ ဘယ်တော့မှ မရဘူး၊ မှတ်ထား နေစက္က၊
ဟိတ် ... မြေခွေးမင်း။ ခြင်္သေ့မင်း ဖြစ်ချင်လို့ မရဘူးနော်၊
ကောင်းကောင်း သဘောပေါက်"

နေစက္ကကို အနိုင်ပိုင်းလျက် မယ် သွားကလေး စေ့ပြုံးကာ (ဝမ်းသာ
ပြုံး) ဖုန်းကလေးကို လေကလေးချွန်၍ ဆောင့်ချ ပစ်လိုက်သည်။ ။

ဟား ... အခုမှ ပဲ နေသာထိုင်သာ ... ရှုသာရှိုက်သာ ဖြစ်သွားတော့
တယ်။ အင်း ... ဒီလိုအချိန်မျိုးမှာ မှ သူ့ကို အခုလို ပြောလိုက်ရလို့ ရင်ထဲ
မှာ နေသာ သွားခဲ့ရသလို စိတ်ထဲမှာ လည်း ဆုံးဖြတ်ချက် အသစ်တစ်ခု
က ပြန့်ပွား သွားခဲ့ရပြန်သည်။ ။

ဒီဆုံးဖြတ်ချက်ကလေးဟာ နေစက္ကအတွက် တစ်သက်စာ အမှတ်တ
ရ ဖြစ်သွား လိမ့်မည်လို့ တော့ ယုံကြည်ပါသည်။ ။
